

[Christmas Møller.]

en enkelt Regering, der har slaaet denne. Det var naturligvis ogsaa en Venstre-regering, men dog en radikal. Jeg tror i øvrigt, at Historien engang vil sige, at denne moderate Venstre-regering egentlig var radikal. I 1918—19 blev der fremlagt 213 Lovforslag, 208 Regeringsforslag og 5 private, og 186 blev gennemført, og nu kan den højtærede Statsminister i den lille Pause, han faar til September-Samlingen, se, om han kan slaa Ministeriet Zahle.

Der er blevet talt om, at det undertiden ikke er gaaet saa forfærdelig nemt med Samarbejdet, og det kan der jo være noget om. Det er i og for sig ikke saa underligt. Hvis jeg kort skulde karakterisere, hvorfor det maaske ind imellem ikke er gaaet saa nemt med Samarbejdet, tror jeg, jeg har Lov til at sige, at det ikke er den positive Oppositionspolitik, som Det konservative Folkeparti har ført, der har været Skyld heri. Det, der har forvoldt Vanskelighederne, og det, der ogsaa stadig staaar som en truende Sky over denne Regerings Hoved, er, at den paa visse Omraader beskylder os andre for at føre en Dobbeltpolitik, saaledes som Venstres ærede Ordfører nu gjorde, medens den i Virkeligheden selv gør det.

Jeg skal naturligvis ikke her i Dag prøve paa at forny den sydslesvigske Debat, men en Bemærkning, som jeg, om det saa skulde være min sidste, har Lyst til at gøre, er, at vi angaaende Sydslesvig er i den ejendommelige Situation, at den højtærede Statsminister, som foregiver en saa stor Interesse for Sydslesvig, er den, der ved sin Optræden har skadet Samlingen om dette Arbejde mest.

Naar jeg som Udenrigsminister i den forrige Regering og den højtærede Udenrigsminister nu har ment at kunne gaa ind for en Adskillelse administrativt af Holsten og Slesvig, saa kunde vi gøre det, fordi vi ikke satte os et større Maal, end vi gjorde. Naar der i Dag er Betænelighed ved et saadant Krav, og det ikke kom med i den Udtalelse, der blev vedtaget i Tinget i Gaar, kan ingen være i Tvivl om, at det var af Frygt for, at man ved at understrege dette Krav om Adskillelse skulde give efter for en Agitation, der vilde føre for vidt. Derfor vil jeg gerne have Lov til at understrege, at her er et Punkt, hvor det positive Sigte var som skildret, men hvor Statsministerens Holdning har været en Hindring.

Et andet Eksempel: Eengangsskatten. Man har jo ikke været i Tvivl om, med hvilke overordentlige Betæneligheder Det konservative Folkeparti gik ind i disse For-

handlinger, ganske særlig med Hensyn til Ejendomsskylden og dens Beregning efter 9de Vurdering. Nu vil man nærmest rette en Bebrejdelse mod os og sige, at vi fører en dobbeltbundet Politik ved, skønt vi stemte for Loven, at vi fremfører dette, som vi dog ganske klart sagde ved vort Repræsentantskabsmøde, og man oplever, at den Venstrepolitiker, som maaske næsten spiller en større Rolle end den højtærede Statsminister, og i hvert Fald, hvis han bliver i Rigsdagen, vil gøre det i et længere Tidsrum, nærmest bebrejder Det radikale Venstre og Det konservative Folkeparti, at Eengangsskatten bliver gennemført. Men det synes man er rimeligt! (*Statsministeren*: Hvem er det?). Kan den højtærede Statsminister ikke regne ud, at det er Hauch i Landstinget? Men det synes man altsaa er rimeligt og ganske naturligt.

Et tredje Eksempel, som rammer hele Partiet Venstre i denne Sal: Man ved, at vi var blevet enige i Præsidiet og Parti-formandskonferencen om Lønninger og den saakaldte Pension, Eftervederlag vilde jeg hellere kalde det, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse. Jeg tør sige — og vil ikke blive modsagt fra Formandsstolen —, at Sagen ogsaa var af stor Interesse for Regeringspartiet. Og da vi saa skal tage Ansvar her i Salen for denne Reform, som en altid velvillig Presse havde lavet nogen Agitation paa, hvad ser man saa fra Partiet Venstre, Regeringspartiet, paa hvilket Landets Skæbne skal hvile, som altid fægter med aaben Pande, hvorhen du med Knud Kristensen for? Saa ser man, at — var det 10? — ja, man ved jo ikke, hvorledes en af de højtærede Sekretærer stemte, men saa var det vist af Venstres 38 Medlemmer 12, der stemte for Forslaget, skønt det havde faaet Flertal i alle Grupper. Det er Stillingen, og naar det har knirket og knaget, saa tror jeg, at man skal tage disse Eksempler med.

Den højtærede Regering har altsaa fremlagt for os et Lovmateriale saa stort, at det kun kan sammenlignes med det, vi for 25—30 Aar siden behandlede efter det berømte Valg den 22. April 1918 i en Rigsdagssamling, som varede mere end et Aar, fra Oktober 1918 til Oktober 1919. Det er nu blevet gennemført paa 8 Maaneder. Hvis det var andre, som havde overbebyrdet Rigsdagen med et saadant Arbejde, saa havde Talen lydt anderledes.

Vi har under alt dette, hævdennde vor Ret, naturligvis, til at angive vore principielle Synspunkter, hævdennde, at naar Rigsdagen var saaledes stillet, som den var,